

Sygnatura akt V GC 411/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Konin, dnia 17-12-2015 r.

Sąd Rejonowy w Koninie V Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Iwona Szczepańska

Protokolant: stażysta Katarzyna Ławniczak

po rozpoznaniu w dniu 03-12-2015r. w Koninie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.

przeciwko S. M.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 9.875,27 zł (dziewięć tysięcy osiemset siedemdziesiąt pięć złotych dwadzieścia siedem groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 11.01.2015r. do dnia zapłaty,

II. oddała powództwo w pozostałym zakresie

III. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1.517 zł tytułem zwrotu kosztów procesu

SSR Iwona Szczepańska

Sygn. akt V GC 411/15

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 16.06.2015r., powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. zażądała zasądzenia od pozwanego S. M. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą B. (...) M. w K. kwoty 9.875,27 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10.01.2015r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazała, że na zlecenie pozwanego wykonała usługi transportowe na trasie W. (DE) – G. (PL), M. (DE) – D. (PL) i B. (DE) – E. (DE). Dodała, że usługi zostały wykonane za pośrednictwem podwykonawcy powódki tj. D. M. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) zgodnie z zamówieniem i za wykonaną pracę wystawiła trzy faktury VAT o nr (...) na kwotę 5,715,75 zł, nr (...) na kwotę 2.080,18 zł i nr (...) na kwotę 2,079,34 zł. Łącznie wartość usług wyniosła 9.875,25 zł. Podkreśliła, że faktury VAT zostały pozwanemu doręczone listem, za pośrednictwem Poczty. Termin zapłaty minął bezskutecznie a pozwany po upływie kilkunastu dni od dnia doręczenia towaru zgłosił powódce szkodę towaru powstałą podczas transportu, jednak fakt ten nie został odnotowany na dokumentach CMR i nie był też potwierdzony przy rozładunku. Na koniec wskazała, że negocjacje w tym zakresie między stronami nie przyniosły rezultatu dlatego pozew jest słuszny i zasadny.

Sąd zarządzeniem z dnia 1.10.2015r. na podstawie art. 132 § 1 k.p.c. zwrócił pełnomocnikowi pozwanego odpowiedź na pozew wraz z pismem z dnia 31.08.2015r. (k.39).

Strona pozwana pismem z dnia 16.10.2015r. złożyła wnioski dowodowe z zeznań świadka Ł. M. oraz dokumentów na okoliczności łączących strony trzech umów zlecenia transportowego, powstania szkody podczas transportu i jej rozmiaru oraz złożenia skutecznego oświadczenia o potrąceniu wierzytelności.

Na rozprawie w dniu 20.10.2015r. pełnomocnik powódki podtrzymał żądanie i cofnął wszystkie wnioski dowodowe osobowe oraz dowód z dokumentacji księgowej pozwanego podnosząc, iż fakty te wynikają z pozostałego materiału dowodowego, a nadto nie zostały zaprzeczone przez stronę pozwaną, bowiem strona pozwana podnosi okoliczności dotyczące powstania szkody. Ponadto wniósł o pominięcie dowodu z zeznań świadka Ł. M., przyznając na tym etapie fakt zgłoszenia szkody, jednakże kwestionując jej wysokość i charakter szkody. Pełnomocnik pozwanego natomiast wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów postępowania wg norm przepisanych, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego i przeprowadzenie rozprawy pod nieobecność pozwanego. Nadto podtrzymał wszystkie wnioski dowodowe, z wyjątkiem przesłuchania świadka Ł. M., który to wniosek cofnął, stwierdzając, że strona przeciwna przyznała fakt zgłoszenia szkody. Podniósł zarzut potrącenia kwoty 7.795,93 zł z przysługującej wierzytelności w kwocie 20.529,07 zł, a co do różnicy między kwotą potrąconą a dochodzoną pozwem, to wniósł o jej oddalenie, wskazując, że ostatni fracht był wykonany nieprawidłowo, w wyniku czego powstała szkoda w postaci uszkodzenia dwóch aut. Zaznaczył, że dwa pozostałe frachty zgłoszone do potrącenia były prawidłowe. (k. 98).

Na kolejnej rozprawie w dniu 03.12.2015r. pełnomocnik powódki ponownie zakwestionował wysokość zgłoszonej szkody, oraz to, aby w ogóle szkoda powstała w trakcie jego transportu, podnosząc, że zdjęcia zostały sporządzone w dniu 16.11.2015r., a towar został doręczony 24.10.2015r. Nadto, że zarzut potrącenia został niewłaściwie sformułowany. Podtrzymał jednocześnie w pozostałym zakresie swoje wcześniejsze stanowisko. Pełnomocnik pozwanego również podtrzymał swoje stanowisko, podnosząc ponownie zarzut potrącenia z dwóch prawidłowo wykonanych zleceń. Natomiast co do wysokości szkody powstałej w wyniku 3 wadliwego zlecenia podniósł, iż została ona stwierdzona w dokumencie CMR przez kierowcę, który realizował zlecenie na rzecz powoda. Zdaniem pozwanego sam fakt nienależytego wykonania tego zlecenia był samodzielną podstawą do żądania oddalenia powództwa w zakresie kwoty 2.079,34 zł. Natomiast wierzytelność z tytułu szkody powstałą w trakcie wykonywania tego zlecenia przedstawił do potrącenia z wierzytelnościami powódki w kwocie 7.795,93 zł za dwa poprawnie wykonane zlecenia, za które powódka wystawiła faktury VAT nr (...). Nadto w załączniku do protokołu oświadczył, że powódka przyjmując zlecenia zgodziła się na warunki w nim zawarte w przypadku, gdy klient zleceniodawcy uszkodził ładunek i obciążył nim pozwanego (k. 154).

Sąd ustalił, co następuje:

Strony są przedsiębiorcami.

Dowód: (...) pozwanego k. 23,29 – 30 i KRS powódki k. 24 – 27.

Między powódką (...) sp. z o.o. w P. a pozwanym S. M. doszło do zawarcia trzech umów zlecenia spedycyjnego na trasach W. (Niemcy) a G. (Polska) – (...); M. (Niemcy) a D. (Polska) – (...) i B. (Niemcy) a E. (Niemcy) (...) gdzie tym ostatnim zleceniem przewożone były trzy F. (...) o nr (...), (...) i (...). Powódka wykonała powyższą usługę transportową za pośrednictwem podwykonawcy prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) D. M.. W liście przewozowym dotyczącym przewozu trzech F. o nr (...), (...) i (...) wskazano, że powstała szkoda z tyłu lewej strony pojazdu o nr (...) i z tyłu z prawej strony oraz tylnych drzwi w pojeździe o nr (...).

Dowód: wyżej opisane zlecenia spedycyjne (...), (...) i (...) k. 8, 12 i 17, i listy przewozowe CMR k. 10,19,20 i k. 107-108

Powódka wykonała w/w trzy zlecenia i w dniu 26.11.2014r. wystawiła trzy faktury VAT o nr (...).r. na kwotę 5.715,75 zł., o nr (...) na kwotę 2.080,18 zł i o nr (...) na kwotę 2.079,34 zł z 45 – dniowym terminem zapłaty przypadającym na dzień 10.01.2015r. Łącznie na kwotę 9.875,27 złotych.

Dowód: opisane wyżej faktury VAT k.11,16 i 21,

W dniu 11.03.2015r. (...) sp. z o.o. wystawił na (...) s.c. Ł. M., S. M. notę obciążeniową na kwotę 20.529,07 zł z tytułu szkody transportowej powstałej w pojeździe o nr (...) przysyłając jednocześnie kalkulację szkody sporządzonej przez (...). W dniu 16.03.2015r. w/w podmiot wystawił kolejną notę obciążeniową tym razem na pozwanego B. (...) na kwotę 12.248,28 zł tytułem szkody transportowej powstałej w pojeździe o nr (...).

Dowód: opisane wyżej noty obciążeniowe k. 109,111, kalkulacja 113 -131,134-145

Powódka faktury wysłała listem poleconym stronie pozwanej. W piśmie z dnia 25.03.2015r. skierowanym do pozwanego zaznaczyła, że nie przyjmuje odpowiedzialności za wskazaną przez stronę pozwaną szkodę. W kolejnym piśmie z dnia 31.03.2015r. wzywającym stronę pozwaną do zapłaty łącznej kwoty 9.875,27 zł odpowiedziała na jej zarzut powstania szkody podczas transportu, iż nie zostało to udowodnione, bowiem brak jest, jej zdaniem, jakiegokolwiek adnotacji na dokumencie CMR stwierdzającej powstanie szkody. Nadto sam fakt zgłoszenia szkody został zgłoszony po upływie długiego czasu. Strona pozwana natomiast w piśmie z dnia 1.04.2015r. stanowczo wskazywała, że za powstałą szkodę odpowiedzialność ponosi powódka.

Dowód: pisma przedsądowe powódki i pozwanej k. 22, 106,146,147-148,

Pismem z dnia 24 lipca 2015r. strona pozwana złożyła oświadczenie o potrąceniu przysługującej jej zdaniem wierzytelności w wysokości 20.529,07 zł powstałej w skutek wyrządzenia szkody przez zawinione działanie powódki z przysługującą powódce od pozwanego wierzytelnością z tytułu umów zlecenia spedycji z dnia 26.11.2014r. nr (...) w kwocie 2.080,18 zł oraz o nr (...) w kwocie 5.715,75 zł. Łącznie w kwocie 7.795,93 zł.

Dowód: opisane wyżej oświadczenie o potrąceniu k. 149-150

Sąd uznał za autentyczne i wiarygodne wszystkie dokumenty, które posłużyły do dokonania w sprawie ustaleń faktycznych, gdyż nie były kwestionowane przez strony a Sąd nie znalazł podstaw by czynić to z urzędu.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu roszczenie powódki zasługuje na uwzględnienie.

Podkreślić też wypada, że w toku procesu, bezspornym były takie okoliczności jak: łączące strony trzy umowy usług transportowych i ich wykonanie przez powódkę, że pozwany za trzy frachty w ogóle nie zapłacił, a także że w trakcie wykonania jednego z frachtów doszło do powstania szkody po stronie pozwanego.

Spornym okazała się natomiast wysokość powstałej szkody po stronie pozwanego oraz czy nastąpiła z winy powódki. Powódka bowiem nie negowała powstania szkody, podnosząc jednakże, że nie ponosi za nią odpowiedzialności i podkreślając, iż nie wiadomo czy szkoda w ogóle zaistniała podczas wykonywanego przez nią transportu i w jakiej wysokości. Kwestionowała tym samym podniesiony przez pozwanego zarzut potrącenia. Pozwany natomiast twierdził, że szkoda powstała w wyniku zawinionych działań powódki podczas transportu i z tego tytułu ponosi ona odpowiedzialność, a tym samym słusznym okazuje się podniesiony przez niego zarzut potrącenia powodujący umorzenie się wzajemnych wierzytelności do kwoty 7.795,93 zł z prawidłowo wykonanych dwóch frachtów. Natomiast za nieprawidłowe wykonanie jednego ze zleceń tj. (...), nic się powódce nie należy.

W sprawie niniejszej przyjęcie przesyłki do przewozu i miejsce jej dostawy znajdowały się w dwóch różnych krajach, w związku z czym zastosowanie mają przepisy Konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) z dnia 19.05.1956r. (Dz.U. z 1962r., Nr 49, poz. 238).

Postępowanie dowodowe wykazało, iż powódka spełniła swoje zobowiązanie i przewiozła określone przez pozwanego rzeczy bez zastrzeżeń zgodnie z dwoma zleceniami o nr (...) i (...). Jednakże podczas wykonywania trzeciego zlecenia, doszło do uszkodzenia przewożonego towaru w postaci 2 samochodów marki F. (...). Uszkodzenie towaru podczas transportu zostało odnotowane w dokumencie CMR (art. 30 ust. 1 Konwencji). Wprawdzie strona powodowa kwestionowała swoją odpowiedzialność, jednakże nieskutecznie, bowiem stosownie do cyt. przepisów przewoźnik

odpowiada za uszkodzenie towaru, które nastąpi w czasie między przyjęciem towaru a jego wydaniem. Jest zwolniony od tej odpowiedzialności, jeżeli uszkodzenie spowodowane zostało winą osoby uprawnionej, jej zleceniem nie wynikającym z winy przewoźnika, wadą własną towaru lub okolicznościami, których przewoźnik nie mógł uniknąć i których następstwom nie mógł zapobiec (art. 17 ust. 1 i 2 Konwencji). Ciężar dowodu w tym zakresie spoczywa na przewoźniku (art. 18 ust. 1 Konwencji), czemu powódka nie sprostała, nie zgłaszając na powyższe żadnych wniosków dowodowych.

Jednakże mimo tego, brak podstaw do uwzględnienia żądania pozwanego. Wprawdzie pozwany jeszcze przed wytoczeniem powództwa złożył powódce oświadczenie o potrąceniu przysługującej mu wierzytelności, jak twierdzi, w wysokości 20.529,07 zł powstałej wskutek wyrządzenia szkody przez zawinione działanie powódki z przysługującą powódce od pozwanego wierzytelnością z tytułu umów zlecenia spedycji z dnia 26.11.2014r. nr (...) w kwocie 2.080,18 zł oraz o nr (...) w kwocie 5.715,75 zł. Łącznie w kwocie 7.795,93 zł, a w toku procesu podniósł zarzut potrącenia.

Zauważyć jednak należy, że od potrącenia jako czynności materialnoprawnej (jaką dokonał pozwany) trzeba odróżnić zarzut potrącenia będący czynnością procesową (co też uczynił). Oświadczenie o potrąceniu, o którym mowa w art. 499 k.c., jest czynnością materialnoprawną powodującą – w razie wystąpienia przesłanek określonych w art. 498 § 1 – odpowiednie umorzenie wzajemnych wierzytelności, natomiast zarzut potrącenia jest czynnością procesową polegającą na żądaniu oddalenia powództwa w całości lub w części z powołaniem się na okoliczność, że roszczenie objęte żądaniem pozwu wygasło wskutek potrącenia. Oświadczenie o potrąceniu stanowi zatem materialnoprawną podstawę zarzutu potrącenia (wyrok SN z 14 stycznia 2009 r., IV CSK 356/2008, L.pl nr (...)). Wskazać też należy, że zarzut potrącenia jest formą dochodzenia roszczenia zrównaną w skutkach z powództwem. Podlega zatem wymaganiom stawianym pozwu co do określenia żądania, przytoczenia okoliczności faktycznych uzasadniających żądanie oraz wskazania dowodów. W szczególności zgłaszający zarzut potrącenia w procesie ma obowiązek ściśle określić swoją wierzytelność i wykazać jej istnienie zgodnie z regułą wyrażoną w przepisie art. 6 k.c. (tak wyrok SA w Poznaniu z 29 lipca 2009 r., I ACa 497/09, (...) nr (...)). Stosowanie w przypadku podniesionego zarzutu potrącenia przy ustalaniu wysokości wierzytelności służącej w tym celu, tych samych reguł, jakie obowiązują przy ustalaniu wierzytelności dochodzonej pozwem, wynika zarówno z zasady równości procesowej stron, jak i z zasady ekonomii procesowej (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 1973r., III CRN 272/73).

Tym samym w ocenie Sądu pozwany podnosząc zarzut potrącenia winień zgodnie z podyktowanymi ogólnymi zasadami rozkładu ciężaru dowodu wynikającymi z art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c., udowodnić istnienie wierzytelności do potrącenia .

Zaznaczyć bowiem należy, że zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne.

Powódka w trakcie postępowania wprawdzie nie zaprzeczyła, aby do szkody nie doszło, ale zakwestionowała jej wysokość. Pozwany winien więc wykazać rozmiar powstania szkody, a przede wszystkim jej wysokość, aby skutecznie zrealizować podniesiony zarzut potrącenia.

Strona pozwana powinna wykazać, to w drodze zgłaszania odpowiednich wniosków dowodowych. W ocenie Sądu jednak mało wystarczające dla uznania zasadności potrącenia okazało się zaoferowanie przez pozwanego listu przewozowego ze wskazanymi w nim uszkodzeniami pojazdu (k.107). W liście przewozowym dotyczącym przewozu trzech F. o nr (...), (...) i (...) wskazano bowiem, że powstała szkoda z tyłu lewej strony pojazdu o nr (...) i z tyłu z prawej strony oraz tylnych drzwi w pojeździe o nr (...). Niewystarczające też okazało się, w świetle kwestionowania przez powódkę wysokości powstałej szkody, przedłożenie przez pozwanego kalkulacji szkody ustalonej na podstawie systemu A. wraz z dokumentacją zdjęciową sporządzoną w języku niemieckim z tłumaczeniem na język polski, tym bardziej, że powyższa kalkulacja wprost nosi zapis, że brak jest jakiegokolwiek informacji na temat przebiegu szkody i dalej „Zatem nie ma możliwości ustosunkowania się, czy opisane w ekspertyzie szkody powypadkowe dają się przyporządkować i są wiarygodne.”(k. 139). Skoro ekspertyza nie była kategoryczna i stanowcza, mogła budzić uzasadnione wątpliwości powódki, jako nie dająca podstaw do rzetelnego wyliczenia odszkodowania zgodnie z treścią

art. 25 i 23 Konwencji. Podnieść wreszcie wypada, że dowodu na wysokość szkody i tym samym wierzytelności zgłoszonej do potrącenia nie może stanowić przedłożenie przez pozwanego noty obciążeniowej na kwotę 20.529,07 zł (k.109) jaką, jak twierdzi, został obciążony przez swojego zleceniodawcę. Nota ta bowiem została wystawiona na spółkę cywilną o nazwie (...) s.c. Ł. M., S. M., której współnikiem jest pozwany. Nie uszło również uwadze Sadu, że kwota ta przenosi wartości wskazane w w/w kalkulacji szkody i nie jest kwotą o jaką obniżyła się wartość towaru w rozumieniu cyt. wyżej przepisów Konwencji CMR. Wskazać również trzeba, że to iż pozwany bezkrytycznie przystał na obciążenie go kwotą szkody przyjętej w nocie obciążeniowej i nie weryfikował jej wysokości, nie oznacza że jest ona wiążąca dla jego kontrahenta jakim jest powódka. Nie zmienia tego również szablonowy zapis w zleceniu transportowym w punkcie 4, bowiem szkoda musi być wykazana zgodnie z art. 23 i 25 Konwencji CMR a nie refakturowana i w tym zakresie nie jest on zgodny z przepisami Konwencji CMR. Skoro powódka konsekwentnie negowała wysokość zgłoszonej szkody, strona pozwana winna była zaoferować na powyższe dowód z opinii biegłego sądowego, który wyliczyłby w sposób bezstronny tę wysokość, w szczególności w oparciu o przesłanki z art. 25 i 23 Konwencji, a powódka miałaby możliwość, w razie wątpliwości zadania pytań biegłemu. W okolicznościach niniejszej sprawy powódka została pozbawiona możliwości weryfikacji jakichkolwiek wyliczeń i automatycznie obciążona kwotą ustaloną przez zleceniodawcę pozwanego i następnie refakturowaną na nią.

Wobec powyższego powołanie się na zarzut potrącenia z uwagi na istnienie po stronie pozwanego wierzytelności w kwocie 20.529,07 zł wobec powódki, co do której złożył oświadczenie o potrąceniu uznać należało jako jedynie jego twierdzenie. Natomiast twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (por. wyrok SN z 22.11.2001 r. I PKN 660/00 Wokanda 2002/7-8/44). W obowiązku tym strony nie może zastąpić Sąd. Działanie sądu z urzędu może, bowiem prowadzić do naruszenia prawa do bezstronnego sądu i odpowiadającego mu obowiązku przestrzegania zasady równego traktowania stron (por. wyrok SN z 12.12.2000 r., V CKN 175/00, OSP 2001/7-8/116 z glosą aprobowaną Broniewicza OSP 2001/7-8/116, uchwała składu 7 sędziów SN z 19.05.2000 r. III CZP 4/00, OSNC 2000/11/195). Obowiązek wynikający z art. 6 k.c. w procesie jest realizowany właśnie poprzez zgłaszanie stosownych wniosków dowodowych celem udowodnienia okoliczności, na które powołuje się strona procesu. Stosownie do art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Ewentualne ujemne skutki nieprzedstawienia dowodu obciążają stronę, która nie dopełniła ciążącego na niej obowiązku (por. wyrok SN z 15.07.1999 r. I CKN 415/99 LEX 83805).

Ponadto wskazać należy, iż pozwany przedłożył notę obciążeniową na kwotę 20.529,07 zł. wystawioną na spółkę cywilną o nazwie (...) s.c. Ł. M., S. M., której jest współnikiem. Brak jest natomiast dowodu jej uiszczenia przez pozwanego S. M. świadczącego o powstaniu po jego stronie szkody majątkowej.

Skoro w przedmiotowej sprawie zarzut potrącenia okazał się bezzasadny z uwagi na niewykazanie wysokości wierzytelności z tytułu szkody w aucie F. (...) i wątpliwości czy to faktycznie pozwany poniósł szkodę, powódka zaś bez zastrzeżeń spełniła swoje świadczenie wynikające ze zleceń o nr (...) i (...), należne jest jej z tego tytułu wynagrodzenie w kwotach 5.715,75 zł i 2.080,18 zł.

Jeżeli natomiast chodzi o trzecie zlecenie opiewające na kwotę frachtu 2.079,34 zł, to stwierdzić należy, że pozwana wniosła o oddalenie tego roszczenia li tylko w oparciu o nienależyte wykonanie tego zlecenia, polegające na uszkodzeniu 2 z 3 przewożonych aut, a kwotę szkody jaka poniosła, jej zdaniem, z tego tytułu przedstawiła do potrącenia ale z frachtami z dwóch poprzednich przewozów. Tymczasem nie jest wystarczające powołanie się tylko na częściowo wadliwe wykonanie zobowiązania, lecz niezbędne jest przeciwstawienie roszczeniu powoda wierzytelności, którą poniósł tytułem szkody i którą stawia do potrącenia. Tym samym należało zasądzić od pozwanego na rzecz powódki również i tę kwotę.

Przepisy Konwencji nie mówią jednak wprost o obowiązku nadawcy przesyłki zapłaty przewoźnikowi wynagrodzenia za wykonanie jej przewozu, dlatego należy sięgnąć do przepisów kodeksu cywilnego. W myśl art. 774 k.c. przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy.

Mając powyższe na uwadze, na mocy w/w przepisu, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki łącznie kwotę 9.875,27 zł dochodzoną niniejszym pozwem.

O odsetkach Sąd orzekł zgodnie z art. 481 § 1 i 2 k.c., z którego wynika, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności, a jeśli strony się nie umówiły co do odsetek należą się odsetki ustawowe, przy czym opóźnienie to liczyć należy od dnia wymagalności. Skoro więc z w/w faktur wynika, iż pozwany winien zapłacić poszczególne kwoty wynikające z faktur do dnia 10.01.2015r., to tym samym bez wątpienia wymagalność roszczenia odsetkowego winna być liczona od dnia następnego, a więc od 11.01.2015r. a nie jak wskazała powódka od 10.01.2015r. (art. 111k.c.). Mając na uwadze powyższe, Sąd oddalił w pkt II wyroku powództwo w pozostałym zakresie jako bezzasadne.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. i § 6 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, statuującym zasadę zwrotu stronie wygrywającej kosztów procesu przez przegrywającego.

Pozwany bowiem przegrał sprawę niemalże w całości, należało więc zasądzić od niego na rzecz powódki kwotę 1.517 zł. tytułem zwrotu kosztów procesu, o czym orzeczono w pkt III wyroku.

Na powyższą kwotę składają się koszty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa – 17 zł., koszty zastępstwa procesowego w wysokości 1.200 zł. oraz koszty opłaty sądowej w wysokości 300 zł,

SSR Iwona Szczepańska